

Čujte glas Marijinega zvončka!

5. Pokorščina.

Ali si morda že čital, mili otrok, kaj povedo Zgodbe o Jezusovih otroških letih? Lepo popisujejo njegovo rojstvo, pripovedujejo o sv. Treh kraljih, o dvanajstletnem Jezusu v templju. In potem? Potem kar obmolknejo in pravijo samo: Rastel je v modrosti, starosti in milosti. In bil je pokoren svojim staršem... Zgodbe torej ne vedo drugega o Jezusu kot to, da je bil pokoren. Pokoren! Kdo? Komu? O velika skrivnost! Bog, učlovečeni Sin božji — pokoren ljudem: Mariji, Jožefu... Pokoren tako dolgo! Celih trideset let je Bog sam ubogal in to zato, da je dal zgled tebi! Zato je ubogal, da tudi ti ubogaš!

Pokorščino je Bog sam zapovedal. Pod sinajsko goro je čakalo v strahu in trepetu izraelsko ljudstvo, na gori pa je Bog govoril Mozesu med bliskom in gromom: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!«

Bog sam je torej zapovedal pokorščino staršem in namestnikom staršev, predstojnikom.

Pokorščina do staršev! O kako ljubijo starši svoje otroke! Vse storijo zanje, vse žrtvujejo zanje, zato, da bi se njim, njihovim ljubljencem, dobro godilo. Dobri otroci se zavedajo dobrot, ki jih jim izkazujejo skrbni starši, in zato žele svojim staršem izkazati svojo hvaležnost. Najlepše se pa otroci izkažejo hvaležne, če starše radi ubogajo. Otroci Marijinih vrtcev morajo biti drugim otrokom v tem oziru še posebno v zgled. Ne smejo ubogati staršev le zato, da bi ne bili kaznovani, ne le zato, da bi se prikupili staršem, ampak zato morajo ubogati, ker je to božja volja in torej njihova sveta dolžnost.

Otroci, ki se vzgajajo v Marijinih vrtcih, ne smejo ubogati z nekako nevoljo, z jezo, ne smejo godrnjati proti ukazom svojih staršev; ubogati morajo z veseljem: ukazano takoj in veselo izvršiti. To še ni nikaka čednost, če otroci ubogajo. Pač pa je čednost in velika ter lepa čednost hitra in vesela pokorščina, če otroci iz srca radi in takoj izvrše, kar jim starši zapovedo. Tako morajo ubogati Marijini varovančki!

Glejte, otroci, svojo nebeško Mater! Angel ji je oznanil, da bo postala mati Odrešenikova. Pa ni nič izpraševala, zakaj in kako, ni ugovarjala, ni se prerekala, ponižno je sklonila svojo sveto glavo: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se po tvoji besedi!« — Ljubi moji, vzemite si za zgled svojo Mater! Če vam starši kaj zapovedo, ne poprašujte šele: »Zakaj pa? Zakaj pa naj ravno jaz to storim? Bratec ima bolj čas kot jaz!« Ne, tega ne smete! Bog je zapovedal pokorščino, in vi morate biti resnično pobožni.

Oče in mati nimata obilo časa za vzgojo, nimata časa, da bi poučevala uro za uro svoje otroke, zato so jima v pomoč šole. Učitelji v šolah so namestniki staršev. Tudi namestnikom svojih staršev ste dolžni pokorščino. Bodite tudi v tej zadevi, vi gojenčki v Marijinih vrtcih, vzor drugim otrokom! Hitra in brezpogojna pokorščina tudi predstojnikom!

Glejte, otroci dragi, koliko se morajo truditi vaši učitelji, koliko se učiti, da postanejo to, kar so; koliko let se morajo učiti! In kako se potem z vami trudijo, noč in dan premišlujejo, kaj in kako bi preskrbeli vam časno in večno srečo. — Kako jih boli srce, če vidijo, da se njih učenci ne zmenijo za njih opomine, da jih nočejo ubogati! Vesele in srečne se pa čutijo, če vidijo, kako jih otroci radi ubogajo in kako so jim hvaležni.

Da, ohranite svojim predstojnikom hvaležno srce, in iz vaše hvaležnosti bo izvirala radovoljna in vesela pokorščina.

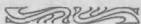
Ali ste že slišali, otroci moji, kako je Bog kaznoval preroka Jona, ko mu je zapovedal, naj gre oznanjevat pokoro v Ninive, in prerok ni hotel izvršiti božje volje in se je z barko odpeljal v Taršiš. Bog se je razsrdil in je poslal na morje velik vihar. Jona je povedal mornar-

jem, da se Bog srdi nad njim, in mornarji so ga vrgli v morje, pa ga je požrla velika riba. Tri dni je Jona bil v veliki ribi in je delal pokoro. Obljubil je Bogu brez-pogojno pokorščino, in Bog ga je rešil iz strašne ječe.

Iz življenja sv. Frančiška asiškega se nam sporoča lepa zgodbica. Sv. Frančišek je od svojih redovnih bratov zahteval brezpogojno pokorščino. — Nekoč je neki bratnovinec sadil na vrtu zeljne mladike. Svetnik je pristopil k njemu in mu rekel: »Ej, dragi brat, ti pa ne sadiš zelja prav! V zemljo moraš zagrebsti liste, koreninice morajo pa gledati vun!« Začudeno je pogledal novinec svetnika. Ta zapoved se mu je zdela kar naravnost smešna in nespametna. A v svoji veliki pokorščini je sadil mladike tako, kot je zapovedal sv. Frančišek: liste je zagrebel v zemljo, koreninice so pa gledale iz zemlje. Vedel je sicer, da se bodo mladike posušile, a vdal se je zapovedi svetnikov. Bog pa je poveličal pokorščino tega ponižnega brata: vse sadike so se prijele in lepo uspevale. Samostanski vrt še nikdar ni rodil tako lepega zelja.

Tudi vašo pokorščino, otroci moji, bo Bog poplačal. Saj je obljubil tistim, ki spoštujejo svoje starše, dolgo in srečno življenje na tem svetu, na onem pa večno blaženost.

J. S — lič.

Naša Minka.

3. Prvo sveto obhajilo.

Prvo sveto obhajilo — najlepši dan mladosti, najlepši dan celega življenja! Zato se pa dobri otroci radi pripravljajo in s posebno pridnostjo pripravljajo na ta dan.

Ali naj vam povem, da se je naša Minka z vso pridnostjo pripravljala na ta dan? Saj se to za pridno Minko že samo po sebi razume. Za pridno Minko? Ali je bila mar tako pridna, da jo mora »Angelček« posebe pohvaliti? Res, da je bila Minka živa ko živo srebro, ali hudobna pa ni bila. V šoli je bila med prvimi, v cerkvi med najpobožnejšimi. In to je že nekaj!

Pa naj že enkrat povem, kaj se je Minki primerilo na dan prvega svetega obhajila.